

VERTROUWELIJK

**DOSSIER
COBRA**

Zaak nr. 3-15-2-18-1/4-5/2-5-19-20-5

Operatie: Bange Hond en
Glimmende Stenen

Details: een interessante zaak van
hondvoerders en diamantdieven

Status:

STRIKT GEHEIM

Voor mijn vader en moeder

Oorspronkelijke titel: *Mickey and the Animal Spies*
Oorspronkelijk uitgegeven door Oxford University Press, 2020
© Anne Miller, 2020
© Vertaling uit het Engels: Karin Pijl en Kirsten Verhagen,
2020
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2020
© Illustraties omslag en binnenwerk: Becka Moor, 2020
© Omslagontwerp: Oxford University Press
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Baqup
Ontwerp binnenwerk: Marieke Oele

ISBN 978 90 488 5807 1
ISBN 978 90 488 5808 8 (e-book)
NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

MICKEY EN DE BEESTACHTIGE SPIONNEN

ANNE MILLER

Met illustraties van

BECKA MOOR

Vertaald door
Karin Pijl en Kirsten Verhagen

moon

'Om codes te ontcijferen
moet je bereid zijn dingen
vanuit een ongebruikelijke
hoek te bekijken.'

Hillegonda L. McTakels

MEESTER-CODEKRAAKSTER

Hoofdstuk

1

Het was vrijdagmiddag na schooltijd en Mickey bekeek de boel vanuit een ongebruikelijke hoek: ze hing op de kop. Terwijl ze haar best deed om zo rustig mogelijk te ademen, raakte haar paardenstaart bijna de grond.

‘En het is tijd. Jullie kunnen weer omhoogkomen,’ klonk de strenge stem van de gymleraar.

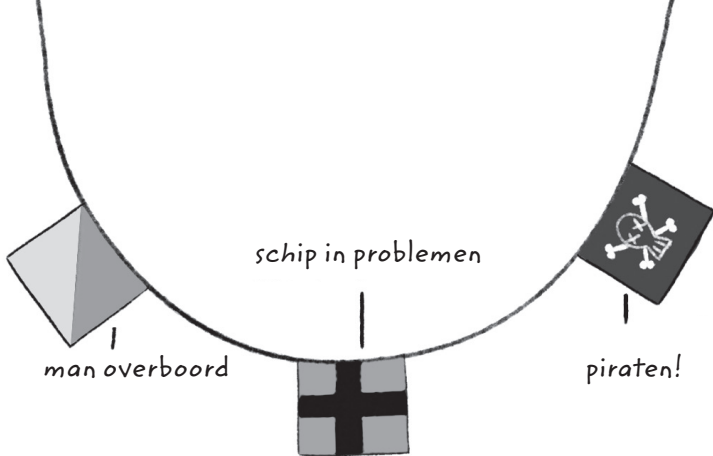
‘Dank u...’ piepte Mickey en ze hees zichzelf langzaam overeind. Ze was nu eenmaal niet zo sportief. Mickey zat liever in een hoekje met een boek dan dat ze een of andere fysieke activiteit deed.

Maar aan het begin van het jaar was ze met stevige passen naar het mededelingenbord gelopen om zich in te schrijven voor de wekelijkse gymnastiekles. En dat had alles te maken met codes.

Mickey hield ontzettend van codes. Meer dan van tekenfilms, ijs... Oké, niet meer dan van haar ouders, maar het scheelde niet veel. 's Ochtends bij het ontbijt loste ze raadsels op, in de loop van de dag verzon ze nieuwe en die ontcijferde ze dan in haar slaap.

Haar favoriete code was **morse** – die puntjes en streepjes die je kunt maken door op een muur te kloppen of met een zaklamp te knippen. Maar de **Caesarschijf** vond ze ook geweldig. Daarbij worden de letters van het alfabet een paar plekje opgeschoven en moet jij erachter zien te komen hoeveel precies. En pas geleden had ze in een kast op school een stapel **seinvlaggen** ontdekt – het leek op een feestslinger, maar in werkelijkheid was elke vlag een gecodeerde boodschap die in alle talen en landen van de wereld werd begrepen.

En daarom had Mickey dus besloten om elke vrijdag na schooltijd naar gymnastiek te gaan. Want zoals haar grote heldin, *Hillegonda L. McTakels*, *legendarische codekraakster en topspionne*, had

gezegd: 'Om codes te ontcijferen moet je bereid zijn dingen vanuit een ongebruikelijke hoek te bekijken.'

En hoe kon je dat nou beter doen dan op de kop hangend aan een evenwichtsbalk?

Natuurlijk had ze nog geen geheime codes ontdekt, maar ze wist: elke dag bracht een nieuwe kans op het ontrafelen van een geheim. En Mickey wilde gewoon goed voorbereid zijn. Zo sleepte ze elke dag twee boeken mee in haar tas: een versleten exemplaar van Hillegonda's *Codes ontcijferen*, over haar spannende carrière als codekraker, en Mickey's eigen notitieboek, zorgvuldig volgestouwd met tips, trucs en informatie waarmee ze hopelijk op een dag haar allereerste zaak kon oplossen. Voorin had ze haar top drie basisregels voor het kraken van codes opgeschreven:

MICKEYS REGELS VOOR HET KRAKEN VAN CODES

nummer 1 – denk logisch na.

nummer 2 – zorg goed voor je brein.

bijv.: slaap goed, eet vette vis.

tip: zorg dat je sardientjes lekker gaat vinden.

nummer 3 – houd je ogen altijd goed open.

OVERAL KUNNEN CODES ZIJN!

Het was regel nummer 3 die Mickey's leven voor-
goed zou veranderen.

Hoofdstuk

2

Zoals elke vrijdagmiddag werd Mickey door Rachel van Beneden opgepikt van gymnastiek en ze reden samen verder naar hun appartementen-
gebouw. Mickey strekte nieuwsgierig haar

nek om mee te kunnen lezen (en denken) met Rachel, die haar huiswerk maakte,

terwijl de bus zich door de bochtige straten van de stad manoeuvreerde.

‘Het moet een κ zijn,’ zei ze ineens.

Rachel keek op van haar werkblad.

‘Wat?’

‘Het symbool van kalium.’

Mickey was gek op exacte vakken.

Een van de leukste schooluitjes was die keer dat ze een wetenschapsbeurs bezochten en allerlei proefjes mochten doen.

19 K	20 Ca	21 Sc	22
37 Rb	38 Sr	39 Y	40
55	56		

Ben Kamps moest zijn handen op een ding leggen dat een vandegraaff-generator heette. Al zijn lange haren stonden in één keer recht overeind, wat Mickey best stoer vond staan.

‘Dank je,’ zei Rachel, die met haar paarse pen het antwoord invulde. ‘Heb jij geen huiswerk?’

Mickey schudde haar hoofd. ‘Ik zou natuurlijk wel even mijn codes kunnen oefenen.’

‘Nou, daar ben je vast wel even zoet mee,’ zei Rachel met een afwezig gebaar.

Rachel is leuk, dacht Mickey, maar van het belang van codes begrijpt ze niks. Mickey probeerde uit het raam te kijken (vanwege regel nummer 3), maar ze zaten in de spits en het enige wat ze zag was de zijkant van een grote vrachtwagen. Ze liet haar ogen door de bus dwalen, op zoek naar iets opmerkelijks, en zag voorin een reclameposter hangen van een opslagbedrijf met het logo van een grote rode eekhoorn. Ernaast stond een jongen met een gigantische muziekkoffer, die bijna net zo groot was als hijzelf. Toen keek ze omhoog en haar blik viel op iets vreemds. Boven het raam, links van haar, had iemand een papiertje opgeplakt.

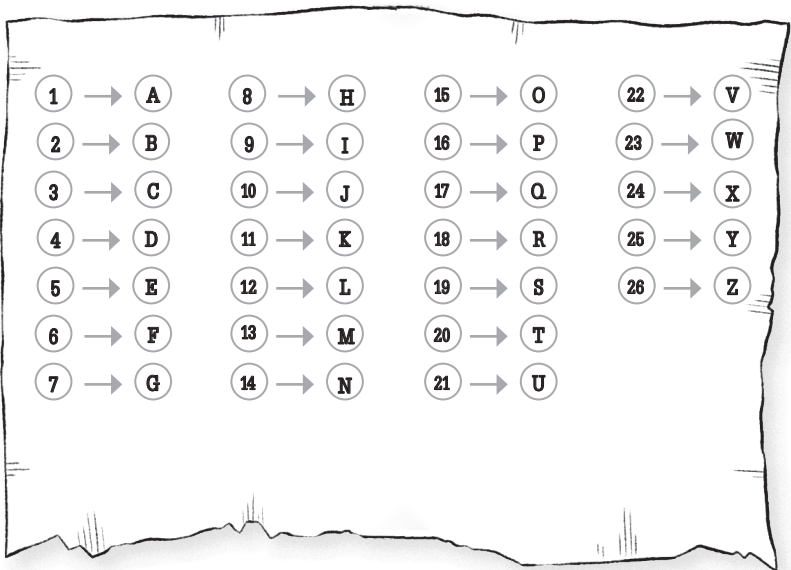
Mickeys maag voelde alsof hij werd uitgeknepen
als een spons... **Het was een geheime
boodschap!**

Ze keek nog eens om zich heen. Niemand anders leek het briefje te hebben opgemerkt. Iedereen zat naar zijn schoenen te staren of op zijn telefoon te turen. Deze code was dus perfect in het volle zicht verborgen!

Mickey haalde vlug haar notitieboek uit haar tas en schreef hem over. Haar hart begon sneller te kloppen. Het was namelijk een cijfer-lettercode (waarbij elk cijfer voor een letter uit het alfabet staat) en er stond: **'HULP GEVRAAGD!'**

IEMAND HAD HAAR HULP NODIG.

Mickey had bijna de volgende regel ontcijferd toen de bus bij hun halte stopte en Rachel van Beneden haar naar de uitgang duwde. De rest zou moeten wachten tot ze thuis waren. Mickey sprong uit de bus. In haar haast struikelde ze bijna over een zwarte kat die midden op de stoep zat.

‘Sorry!’ riep ze buiten adem tegen het dier. Bracht een zwarte kat nou geluk of ongeluk? Ze had geen tijd om erover na te denken en racete naar huis om de rest van de code te ontcijferen.

Eenmaal binnen rende ze naar haar bureau in de hoek van haar kamer. Ze schreef de code op een groot vel papier, hing dat met een lieveheersbeestjes-punaise op haar bureaulegger, leunde achterover in haar stoel en staaarde ernaar.

8-21-12-16 7-5-22-18-1-1-7-4!

11-21-14 10-9-10 3-15-4-5-19

15-14-20-3-9-10-6-5-18-5-14?

IFSFOTUSBBU FMG-1

Zo ontcijferde Mickey codes het liefst: door ernaar te staren. Haar ogen bewogen niet, maar de rader-tjes in haar hoofd draaiden op volle toeren. Net als een zwaan die kalm over het meer glijdt, terwijl hij onder water razendsnel met zijn poten peddelt.

Voor de tweede regel gold dezelfde code. En dus stond de cijferreeks **11-21-14 10-9-10 3-15-4-5-19 15-14-20-3-9-10-6-5-18-5-14** voor: **'Kun jij codes ontcijferen?'**

'JA!' gilde Mickey. Ja, dat kon ze absoluut.

Hoeveel andere buspassagiers zouden zo ver zijn gekomen?

Er moesten er een heleboel vlak bij het briefje hebben gezeten, maar lang niet iedereen keek omhoog. Je kon in een superchique jurk de bus in stappen, dacht Mickey, zonder dat iemand het zou merken, behalve als je per ongeluk op hun tenen stond.

De volgende regel was veel lastiger. Mickey staarde, knipperde met haar ogen en staarde nog eens. Maar de oplossing schoot haar maar niet te binnen.

Ze wreef in haar ogen en wierp net een blik op de klok, toen ze een deur hoorde dichtslaan, gevolgd door een vertrouwde stem.

‘Mickey, lieverd, ik ben thuis!’ Haar vader was terug van zijn werk. Hij kon elk moment binnenkomen om te vragen hoe haar dag was geweest. Even bedacht Mickey dat ze hem om hulp kon vragen bij de code, maar ze had hem al bijna ontcijferd! Hillegonda zou het zeker weten niet zo snel hebben opgegeven. De aanhouder wint. En dus schoof Mickey met een zucht een boek over het papier. De laatste regel, het ontbrekende stukje, zou tot later moeten wachten.

'KIKKERS!' klonk het de volgende ochtend uit Mickeys kamer.

Ze had een rare droom gehad waarin ze van het ene naar het andere reusachtige plompenblad sprong, voor- en achteruit.

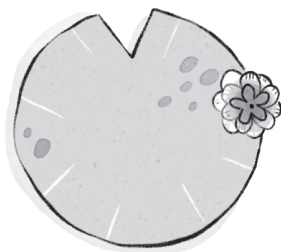
Net toen ze het volgende blad niet zou halen en in het koude water zou

belanden, had haar brein haar wakker geschud en

haar eraan herinnerd dat ze helemaal geen kikker was. Maar

een mens. Dat in haar bed lag.

Niet in het water.

Terwijl ze opgelucht bijkwam op het droge, klikte er iets in haar brein. Zou je de letters misschien voor- of achteruit moeten verplaatsen?

Mickey sprong uit bed (vandaag zou ze niet op haar kop hoeven hangen) en stormde naar de code op het prikbord. Ze viste een potlood uit het pennenvakje en begon in haar notitieboek te krabbelen. Wat als de laatste twee tekens geen letters waren, maar MIN ÉÉN betekenden?

IFSFOTUSBBU FMG-I

Mickey verplaatste elke letter van het alfabet één plek achteruit en tot haar verrukking kwam de oplossing in zicht.

Lettercode – één plek achteruit

A → Z	H → G	O → N	V → U
B → A	I → H	P → O	W → V
C → B	J → I	Q → P	X → W
D → C	K → J	R → Q	Y → X
E → D	L → K	S → R	Z → Y
F → E	M → L	T → S	
G → F	N → M	U → T	

IFS FOTUSBBU FMG
HERENSTRAAT ELF

Een adres om precies te zijn! Herenstraat elf.

HULP GEVRAAGD!
KUN JIJ CODES KRAKEN?
HERENSTRAAT ELF

Er verscheen een brede grijns op Mickeys gezicht en ze maakte een triomfantelijk sprongetje in de lucht.

Ineens bedacht ze dat ze alleen in de kamer was. Omdat ze niets over de code had gezegd, kon ze haar succes met niemand delen. Daarom gaf ze Hillegonda maar een vette knipoog, die haar vanaf de achterkant van haar boek glimlachend aankeek. Toen ging ze weer zitten om de Volgende Stappen uit te werken.

Vlak bij hun huis was een Herenstraat... en hoewel Mickeys verstand zei dat het wel héél toevallig zou zijn als dat dezelfde was, bleef een stemmetje in haar hoofd fluisteren: 'Maar wat als dat nou wél zo is?' De puzzel had om hulp gevraagd en Mickey wist dat ze het in elk geval moest proberen. Iemand moest de oplossing vinden, dus het kon net zo goed Mickey zijn.

Het was zaterdag, en Mickey liep rechtstreeks naar de keuken, waar haar ouders bezig waren met het ontbijt. Ze hoopte maar dat ze niet zouden voorstellen wat van die blikjes sardientjes te eten waarmee de keukenkastjes nog altijd vol stonden. Ze was nog steeds die pizza met sardientjes van afgelopen week niet vergeten.

'Kunnen we vandaag naar de Herenstraat?' Ze probeerde haar stem zo normaal mogelijk te laten klinken.

Haar vader, bezig met het besmeren van zijn toast, keek op. 'Waarom wil je daarheen?' vroeg hij.

'We hadden juist bedacht vandaag naar je nichten en neven te gaan,' zei haar moeder, die haar vingers om haar mok thee klemde. Mickey keek naar de waterketel en zag ernaast tot haar afgrijzen een blikje sardientjes liggen.

'Maar dit is echt belangrijk,' drong ze aan.

'Waarom dan?' vroeg haar moeder.

Mickey beseftte dat ze drie opties had:

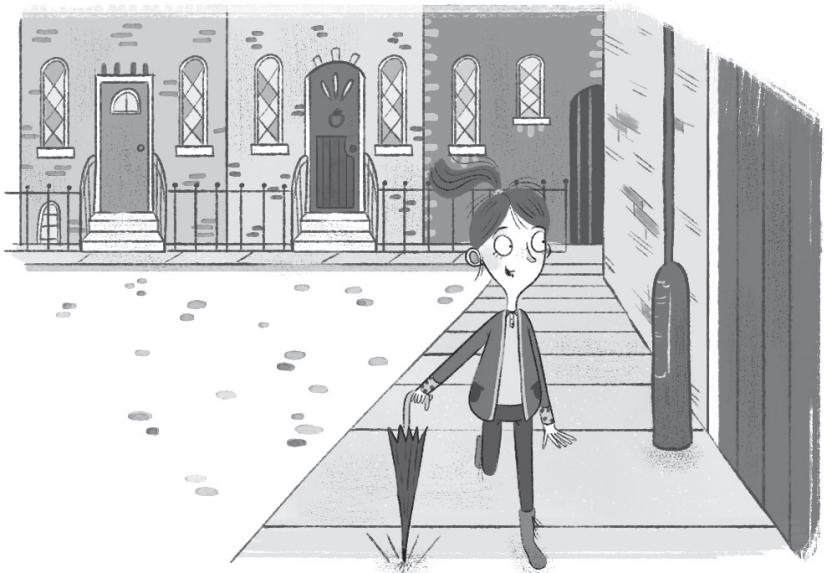
1. Haar ouders vertellen over de code in de bus.
Maar dan zouden ze haar misschien niet naar de Herenstraat laten gaan.
2. Meegaan naar haar neven en nichten en de code maar gewoon vergeten. Zodra ze dit had bedacht, wist ze dat dit ook geen optie was.
3. Zodra het kon naar de Herenstraat gaan. Dit zou Hillegonda hebben gedaan, dat wist Mickey zeker, en dus zou zij dat ook doen. Waarom wachten tot ze volwassen was als ze nu de kans kreeg om een moedige codekraker te zijn?

Ze besloot op dat moment dat ze zelf naar de Herenstraat zou gaan zodra ze kon.

Na het ontbijt bedacht Mickey dat haar moeder nog naar de supermarkt wilde gaan. Ze wachtte tot ze de deur uit was en keek toen hoe haar vader zich in de stoel naast de radio nestelde, wetende dat hij binnen een paar minuten zou zijn ingedommeld.

Ze zou gewoon snel even een kijkje nemen in de Herenstraat. Waarschijnlijk was ze al terug voordat ze in de gaten hadden dat ze weg was. Voor het geval ze zich toch zorgen zouden maken, liet Mickey een briefje achter waarop stond dat ze even de stad in was. Ze hing wat rond in de hal tot ze haar vader hoorde snurken, sloop naar haar kamer, kleeedde zich snel om, controleerde of zowel Hillegonda's boek als haar eigen codeboek in haar rugzak zat en pakte toen haar vaders paraplu voor het geval het zou gaan regenen. Met bonkend hart glipte Mickey het appartement uit.

De paraplu was prettig om vast te houden. Telkens als hij de grond raakte, klonk er een krachtige tik. Het gaf Mickey het gevoel dat er iets magisch stond te gebeuren.

De Herenstraat zag eruit als een heel normale straat. Mickey liep erdoorheen, terwijl ze met de paraplu op de grond tikte. Toen ze de nummers **5**, **7** en **9** passeerde, ging het getik steeds sneller. Maar toen stond ze bij nummer **13** en stopte ze. Nummer **9** en **13** waren grote beige kantoorpanden, maar waar zat nummer **11**? Ze deed een paar passen terug en zag toen dat er een smal steegje tussen de twee gebouwen zat. Mickey wandelde het steegje in, waar haar oog op een bordje met **ELF** erop viel. Het hing aan de deur van iets wat op een schuurtje leek.

Mickey keek eens goed om zich heen. Zou dit het zijn? Met de paraplu klopte ze op de deur. Ze hoorde niets.

Ze probeerde het nog een keer. Weer niets.

Zachtjes duwde Mickey tegen de deur, die tot haar verrassing openging. ‘Halló?’ riep ze aarzelend, terwijl ze naar binnen liep.

Het schuurtje was helemaal leeg, op een oud bureau na, dat in het midden van de ruimte stond. Erop stond een glazen kom met daarin een goudvis.

Mickeys ouders hamerden altijd op alles netjes opruimen, maar de eigenaren van dit schuurtje hadden het wel erg overdreven. Er lag niet eens ergens een trommel met noodkoekjes, en die zou toch in geen enkel vertrek mogen ontbreken.

Mickey was teleurgesteld. Ze was er zo zeker van geweest dat ze de code goed had ontcijferd, maar dit was gewoon een ordinair schuurtje.

‘Herenstraat elf,’ mompelde ze zachtjes. Wat had ze fout gedaan?

Ineens kreeg Mickey het gevoel dat ze in de gaten gehouden werd. Ze keek om zich heen, maar er was niemand. Niemand behalve de goudvis, die haar recht aanstaarde.

En toen gebeurde er iets vreemds.

De goudvis tikte drie keer met zijn kop tegen de kom.

Er klonk een vreemd schuifgeluid.

Toen schoof de wand achter het bureau open.

